Hồi thứ bảy mươi
Huyết Hồ lập Vân Quang trận
Tiên Cô lên núi Lê Sơn

Nói về Huyết Hồ và Ngô Khởi xông phá trùng vây, muốn trở về dinh, kế bị toán quân của Chung hậu kéo về đón đường cả đánh, Huyết Hồ liệu bề ra không khỏi, lại chạy qua phía khác tìm chỗ để ẩn thân, xảy đâu gặp Điền Đan và Điền Côn đón đường nữa. Huyết Hồ tức giận nói với Ngô Khởi rằng:

– Con xú phụ khi người thái quá, ta muốn lập trận Vân Quang mà hạ sát hết cả lũ cho rồi, song ngặt vì tên họ không biết rõ ràng nên chẳng biết là sao mà trả thù họ được.

Ngô Khởi nói:

– Tên họ của chúng nó tôi đã biết rõ, xin Quân sư hãy bày trận đi, để mặc tôi lo biên tên, biên họ.

Huyết Hồ rất mừng rỡ nói rằng:

– Lập trận đó chẳng phải là dễ đâu, trước tiên mình phải hao tổn nguyên thân mà trai giới đủ hai mươi mốt ngày thì bố trận Vân Quang mới được.

Ngô Khởi nói:

– Nay binh Tề phủ vây bốn phía, chẳng có kế để thoát thân, Quân sư lại nói những việc dưỡng tính tu nhân, tôi e chẳng còn hồn mà ăn chay nằm đất.

Huyết Hồ nói:

– Ngô phò mã nói chơi hay sao chớ? Bần đạo thăng thiên nhập địa, phép tắc vô cùng, như ta muốn đột xung, dễ như thò tay vào túi vậy.

Ngô Khởi nghe nói liền theo níu áo Huyết Hồ mà xin cứu mạng, Huyết Hồ liền niệm ít tiếng chân ngôn, tức thì dưới chân sinh ra một đạo kim quang, dắt Ngô Khởi đằng vân mà bay về dinh Sở. Còn Trương Siêu, Thân Kiệt, Thân Long, Thân Hổ và mấy vị phu nhân cũng đánh liều thác ra khỏi trùng vây về tới Sở dinh, thấy Huyết Hồ và Ngô Khởi đã có ở nhà, đang nghĩ lập Vân Quang trận.

Ngũ Cường liền bước lại đứng một bên cười và nói rằng:

– Bốn mươi muôn binh chết gần phân nửa, vả lại Huỳnh Nguyên đã nhận mẹ nó rồi. Vô Diệm pháp thuật như Trời, đừng có chọc nó mà mang tai họa. Xin đừng làm như đổ nước vào giỏ, vẽ cọp mà giống chó không hay bây giờ mà muốn ra tay, phải sai người đi cầu cứu với nước Hàn và nước Ngô mới được.

Chúng tướng đều khen phải, dắt nhau vào tâu với Thành Vương. Thành vương truyền nội thần làm ba đạo biểu văn, sai sứ thần đi qua ba nước. Đoạn rồi, Thành vương mới hỏi rằng:

– Còn Do Minh và Mao Toại ở đâu, không thấy về đây yết kiến.

Huyết Hồ liền chiếm một quẻ, rõ biết, bèn thở ra mà rơi lụy và tâu với Thành vương rằng:

– Do Minh đã làm quỷ không đầu, còn Mao Toại bị cầm trong cái quan tài gần chết.

Thành vương nghe nói hồn bất phụ thể bèn than rằng:

– Việc khi không hao binh tổn tướng, vậy mau viết hàng biểu xưng thần cho khỏi sự sinh dân đồ thán.

Huyết Hồ liền quỳ xuống tâu rằng:

– Bần đạo hãy còn một kế, sẵn có cây Lạc Hồn Phan còn đây, nên tôi xin lập trận Vân Quang mà bắt con cẩu phụ để trả thù cho Do Minh nguyên soái.

Thành vương nói:

– Thôi đi! Quân sư đừng có báo hại. Quả nhân nghe vẽ cọp không nên, nước nhà chẳng được bền vững, người ngoài lại thêm chê cười biếm nhẽ.

Huyết Hồ tâu:

– Bần đạo đã nguyện nếu chẳng trừ được con xú phụ, thề chẳng chịu trở về non.

Thành vương nghe Huyết Hồ nói chắc chắn, mới nghe y như lời.

Nói về Tuyên Vương, Tiên Cô và Biển Thước khi trở về dinh, thấy chúng tướng lục tục tựu về hết, kế giây lát thấy Chung hậu cũng về tới, thuật lại sự đã giết Dưỡng Do Minh, vua tôi đều thảy vui mừng, liền truyền quân dọn yến. Tiệc rượu còn đương nửa chén, bỗng thấy quân Chính ty vào phi báo rằng:

– Xuân vương đi rước Thể Vân đã về, còn ở trước quân môn đợi lệnh.

Chung hậu liền bước xuống trước, đi ra nghinh tiếp, cầm tay Thể Vân mà rơi lụy và nói:

– Ân nhân thật là tận tâm báo chúa, mười hai năm ủng hộ con ta, nghĩ nguồn cơn đòi đoạn xót xa, ơn đức ấy xem tày non biển. Đã biết lâ cơn tai biến, lại bảo vương nhi đem thầy thuốc tới cứu ta, ai ngờ nay sum hiệp một nhà, sẽ cùng nhau chung hưởng sự vinh hoa phú quý.

Mạnh Thể Vân quỳ lạy làm lễ quân thần, Chung hậu đỡ dậy không cho, Thể Vân cũng rơi lụy mà tâu rằng:

– Nô tỳ nay được thấy mặt Quốc mẫu dầu chết xuống suối vàng trăm mạng cũng cam.

Chung hậu nói:

– Nay Ai gia phong cho nàng làm Kim Hoa công chúa, mẹ con cùng nhau an hưởng giàu sang, lòng ngay vua giá đáng ngàn vàng, huống chi lại thêm nuôi dưỡng con ta ngày nay khôn lớn.

Thể Vân quỳ lạy tạ ơn rồi tâu rằng:

– Nô tỳ vì cứu chúa nên mới thất thân với tướng Sở bấy lâu, chiếu theo luật nước thì muôn thác không cùng hài tội. Vả chăng người xưa có nói: Liệt nữ bất giá nhị phu, xin Quốc mẫu niệm tình dung thứ. Muôn tâu cùng Quốc mẫu, Huỳnh Cái tuy là tướng Sở, mà hằng có lòng thiên vị Tề bang, như nay mà chồng Bắc vợ Nam chẳng khác như chim bay lạc đàn chiu chít. Nếu bây giờ tôi vì nước bỏ chồng thì bất nghĩa, còn theo chồng bỏ nước là bất trung, có kế chi sau trước vẹn toàn, xin Quốc mẫu ra ơn hà hải.

Chung hậu nói:

– Huỳnh Cái là người có nghĩa, hằng vì Tề mà lập được công lao, còn thì Sở vương cũng hết dạ trung thành, người như vậy trong đời ít có. Ai gia mừng cho đó phải duyên vợ chồng cũng sẽ tính làm sao cho loan phụng sum vầy, việc đó hãy chầy ngày, để mặc Ai gia toan liệu.

Nói rồi truyền quân nhắc ghế cho Thể Vân ngồi một bên mà dự tiệc. Đương lúc uống rượu, xảy nghe tiếng kêu la rằng:

– Ngu thần xin đầu hàng, có phản nghịch thì bị chết hóa ra tro bụi, thà là đem ra đánh chết, chớ chẳng chịu bị cầm ngộp trong cái quan tài này, nín thở thôi đã hết hơi, liệu bề chịu đà không thấu nữa.

Thần y nghe nói mỉm cười và tâu với Tuyên Vương rằng:

– Mao Toại là học trò Tôn Võ Tử, thầy của nó là anh em bạn với tôi, xin bệ hạ trọng Phật thì phải kính Tăng, tha cho nó một phen làm phúc để nó quy đầu Tề quốc, ngày sau ắt lập được đại công. Xin nương nương cũng phải bằng lòng rồi sẽ bắt nó đoái công chuộc tội.

Chung hậu thưa:

– Thần y đã có lời khuyến thiện, Ai gia đâu dám chối từ.

Tiên cô liền động niệm chân ngôn, cái Ngũ hoa qua tài đâu mất[82]. Còn Thần y thì thu phép Thanh nang, liền thấy Mao Toại nằm ngay ra giữa đất, tức thì lật đật ngồi dậy,

[82] nguyên cái quan tài đó là tấm sáo Tử Trúc Lâm của Phật cho Tiên cô đem xuống mà bắt Huyết Hồ

chạy tới quỳ lạy hết mọi người. Tuyên Vương, Chung hậu cả cười, truyền quân chính ty đem vào trung dinh thu dụng.

Nói về Huyết Hồ thành tâm trai giới đã được hai mươi mốt ngày, nằm đất ăn chay quyết lòng trừ cho được Chung Vô Diệm. Đến ngày nay thấy có Ngũ Cường vào thưa rằng:

– Pháp đàn lập đã xong xả, xin Quân sư pháp lệnh.

Huyết Hồ liền sửa soạn xiêm y, thẳng tới Pháp đàn, bước lên bảy bước, tay cầm báu kiếm, đầu bỏ tóc xõa, hớp một búng nước xông ra, niệm ba lần diệu đế linh văn, tức thì thấy mưa bay phơi phới, gió thổi ào ào, giữa không trung sa xuống một vị thủy thần kỳ, mặt xanh râu đỏ tay cầm cây Giáng ma chữ, mình mặc đồ nhung trang, bước tới ra mắt Huyết Hồ hỏi rằng:

– Pháp sư vời tôi có việc chi sai khiến chăng?

Huyết Hồ đáp:

– Vì Vô Diệm ỷ cười lăng nhượng, ra oai hiệp cả mười một nước hầu bang, nay bần đạo lập ra trận Vân Quang, còn thiếu hết năm mặt bảo kính, vậy phiền tôn thần tới Độc Long Đàm, Giao Xà phủ, bạch với Ngũ Quang Đồng đại năng, cho ta mượn năm cái bảo kính như là Vân Quang kính, Âm Dương kính, Hiên Viên kính, Dẫn Hồn kính và Mê Hồn kính đem về đây chẳng nên trễ nải.

Đông Hải long vương lãnh pháp chỉ, đằng vây bay đi tức thì. Còn Huyết Hồ hội chúng tướng lại mà phán rằng:

– Ngũ Cường lãnh một đạo binh đi phục mé sau dinh Tề, chừng thấy có khí Hắc quang xông lên trên, thì truyền quân đồng hô lên mấy tiếng: Uổng tử quỷ ở đâu? Rồi áp tới dinh hỗn chiến.

Ngũ Cường vâng lệnh, lại sai Huỳnh Tế, lãnh một đạo quân đi tới bên tả dinh Tề, hễ thấy có Thanh quang xông lên thì truyền quân cũng đồng nói lên mấy tiếng rằng: Khuất tử quỷ ở đâu? Rồi áp tới dinh hỗn chiến.

Hạng Trung, cũng lãnh một đạo quân, dẫn qua phía hữu dinh Tề, nếu thấy có bạch quang xông lên, thì truyền quân đồng lên tiếng: Sơn tiên ở đâu? Rồi cũng áp tới đồng ra sức.

Hạng Trí cũng lãnh một đạo binh kéo qua phía Bắc dinh Tề mà rung cờ, hễ thấy có một đạo hồng quang xông lên, thì truyền quân đồng niệm bốn tiếng: Mộc khách chân ngôn. Bốn tướng lĩnh mệnh ai lo làm theo công chuyện nấy. Huyết Hồ lại kêu Thân Văn Long và bốn vị phu nhân lại nói nhỏ rằng: Phải làm như vầy... như vầy...

Huyết Hồ điều khiển xong rồi, bỗng thấy giữa không trung muôn đạo tường quang túa ra như chớp, giây phút Đông Hải Long Vương sa xuống, cầm năm tấm kính dâng cho Huyết Hồ, Huyết Hồ hết lòng cảm tạ rồi đem năm miếng kính đi trấn năm nơi.

Huyết Hồ đem trấn Đông, Tây, Nam, Bắc và trung tâm xong rồi, bèn thò tay vào túi áo lấy ra một vật dài chừng năm tấc, niệm ít tiếng chân ngôn, thấy cây ấy dài hơn chín thước[83]. Rồi đem cây Lạc Hồn Phan vào triều mà tâu với Thành vương rằng:

– Bần đạo lập trận Vân Quang đã xong hết, nên về tâu cho bệ hạ tỏ tường.

Thành vương cả đẹp, liền mời Huyết Hồ ngồi, Huyết Hồ khi ấy rơi lụy mà tâu rằng:

– Bần đạo lúc trước ở nơi Tử Trúc Lâm tu luyện, đủ bát thập cửu huyền công mới được thành tiên, ngày nay vì giận con xú phụ ỷ thế cậy quyền, cực chẳng đã mới lập Vân Quang trận, công tu luyện muôn năm đắc đạo, nếu một giờ sơ sẩy thì ắt tính mạng phải bỏ nơi chốn sa trường, vậy bây giờ xin bệ hạ viết tên họ vợ chồng Tuyên Vương và các tướng Tề vào nơi cây Thần phan, để cho bần đạo lập tức đăng đàn bố trận.

Nói rồi đưa viết mực dâng lên và trả lá Thần phan nơi long án, Thành vương đề tên họ Tuyên Vương và Chung hậu ở giữa, Biển Thước và Tiên cô viết hai bên, còn dưới nữa thì mỗi tên tướng Tề đều có viết vào cờ ấy hết.

Thành vương viết xong rồi, Huyết Hồ vội vàng cầm lấy Thần phan làm phép tàng hình, đằng vân bay mất. Nội triều thảy đều thất sắc, ai cũng khen Huyết Hồ pháp thuật cao cường.

Nói về bên dinh Tề, khi còn đương ngồi bàn luận với nhau, xảy thấy gió thổi tới ào ào, giữa không trung có một vầng mây đen sa xuống, hiện ra một vật quái lớn như bánh xe lăn tới muốn đánh người. Ai nấy thảy đều kinh sợ!

Biển Thước liền lấy một cái kim châm đưa ra, niệm ít tiếng chân ngôn, tức thì gió tạnh mây tan, vật quái cũng mất, đi đâu không thấy nữa. Chúng tướng đều không hiểu là sự gì, chỉ có một mình Mao Toại bước tới tâu rằng:

– Nương nương tuy tinh thông pháp thuật, mà Huyết Hồ lại đao pháp cũng cao cường, Tôi thuở xưa từng học đạo với Tôn chân nhân, chiếm một quẻ đã rõ đầu đuôi tự sự. Việc này ắt là hung đa, kiết thiểu, yêu đạo dùng quỷ kế. Nương nương lại có nạn tai trong ba bữa phải đi rước cao nhân tới cứu mới được.

Chung hậu nghe tâu cũng đã hiểu ý, rơi lụy và nói rằng:

– Sự họa phúc tùy nơi thiên định. Ai gia chẳng dám nghịch thiên, dẫu cho hồn xuống huỳnh tuyền, cũng được chữ trung quân báo quốc.

Tuyên Vương nghe vậy cả kinh hỏi rằng:

– Sự thể đáo đầu như vậy, hai tiên trưởng tính cứu giúp lẽ nào?

Biển Thước nói:

– Vận hạn của Quốc mẫu phùng hung hóa kiết, khỏi ba ngày thì lại được việc tốt hơn xưa, xin Thiên tử chớ có nghi ngờ, người đã có thiên thần hộ mạng.

---

[83] nguyên đó là cây Lạc Hồn Phan

Tiên cô liền lấy cái Lăng Tiêu phách đưa cho Chung hậu và nói:

– Báu vật này là vật báu bên Tây Phương Phật, vốn nó là tơ cây sen trong bát bảo trì, lấy ra dệt ngũ sắc Ngẫu Ty, gọi là Như ý Lăng Tiêu phách. Vương muội hãy đem theo mà hộ thể, chẳng có vật chi mà hại được nguyên thần, dầu cho đao, gươm, nước, lửa cũng chẳng tổn hại một phân, xin hãy cất đi để ngày mai vào trận.

Chung hậu tiếp lấy và tạ ơn Tiên cô, rồi sửa soạn đãi yến để mẹ con ngày mai vào trận.

Nhắc về Huyết Hồ lãnh thần phan, tàng hình bay lên giữa không trung làm phép xong rồi liền niệm chú hô thần, xảy thấy năm phương Đế quân đều tới thỉnh lệnh.

Đông Phương Giáp Ất tay cầm bảo kiếm mình cưỡi con Thanh Long, thu đệ nhất hồn Chung Vô Diệm, Nam Phương Bính Đinh cưỡi con xích thố, thu đệ nhị hồn Chung Vô Diệm. Bắc Phương Nhâm Quý cưỡi con Ô Chuy, hễ thấy Chung Vô Diệm đã mất ba hồn rồi chạy tới phía Bắc, thì truyền thủy tộc dâng nước lên cùng truyền cho tướng cá binh tôm bu lại mà ăn thây Chung Vô Diệm. Còn Đằng Xà với Câu Trần hai vị ở giữa Mậu kỷ trung phương, trên bủa thiên la, dưới giăng địa võng bố liệt bao trùm cả trận đừng cho chư Thánh chư Thần đón nhập vào. Các thần vâng lệnh ai nấy đều giữ theo bổn vị.

Huyết Hồ sai khiến chư thần xong bèn sa xuống giữa pháp đài, thấy Thân Văn Long với bốn vị phu nhân đồng tới ra mắt.

Huyết Hồ cả mừng liền lấy ra năm cái Tiêu phách, giao cho Đông Bình Nhân phu nhân là Biện Độ Kim, lãnh cái tiên phách sắc xanh và đem binh đến trấn thủ nơi cửa phía Đông. Tảo Tần vương phu nhân Kim Định, lãnh cái Tiêu phách sắc đỏ và trăm quân giữ cửa phía Nam. Nam Việt Hầu phu nhân là Tố Trinh lãnh cái Tiêu phách sắc đen và ba trăm quân giữ cửa phía Bắc. Thân Văn Long lãnh cái Tiêu phách sắc vàng và ba trăm quân giữ ở trung dinh, các tướng vâng lệnh Huyết Hồ điều khiển rồi chờ rạng ngày mai đợi Chung hậu vào trận.

Còn bên dinh Tề, Chung hậu sai Điền Côn lãnh một đạo binh, cùng với Tống Thiên, Tống Vạn đều mặc giáp bạch bào giữ lại cửa phía Tây, hễ thấy quân Sở tới cướp dinh thì mỗi người ngậm một búng nước phun ra, chớ nên cùng nó giao chiến. Điền Đan cũng lãnh một đạo binh cùng Vương Trung, Vương Nghĩa, đều mặc bào xanh, giáp xanh, ở giữ tại cửa phía Đông, hễ thấy quân Sở tới cướp dinh thì mỗi người đều nín hơi rồi thở ra một lần tức thì có gió dữ thổi qua, mây kéo mịt trời. Chẳng cần gì giao chiến cho mất công.

Vương Bình với Lỗ Quốc Anh nguyên soái cũng lãnh một đạo binh cùng với Tề Trinh, Tề Phụng mỗi người đều cầm đồ hỏa dược diêm tiêu với Đồng La đại cổ, hễ thấy Ai gia vào trận, thì đốt lửa mà ném lên giữa không trung và đánh trống với đồng la lên mà trợ lực.

Dặn mấy tướng rồi, lại kêu Khổng Đại mà nói rằng:

– Khổng tướng quân từ khi cứu Đông Lộ vương điện hạ và về đây đầu ta, thì chưa chịu tước lộc chi của Tề, nay Ai gia phong cho một chức kêu là Bắc Lộ vương và thu nhận làm Minh Linh nghĩa tử, vậy bây giờ hãy lãnh một đạo binh mã cùng với Chung Hổ, Chung Long ở tại đây mai phục nơi trung dinh, mỗi người đều sắm đủ một túi Huỳnh Sa, hễ thấy Ai gia vào trận rồi, thì hốt cát ấy vãi vào trong dinh Sở. Chúng tướng thảy đều lĩnh mệnh lui ra, thì trời đã tối.

Đêm ấy Chung hậu nằm không an giấc cứ thao thức nghĩ rằng: "Như không vào trận thì cãi ý trời vì mình còn có ba ngày tai kiếp, đã biết tử sinh hữu mạng mà trận Vân Quang này thật lợi hại mười phần."

Chung hậu mắc lo tính mà trời đã sáng không hay, kế thấy quân vào báo rằng:

– Huyết Hồ tới trước dinh môn khiêu chiến, nó buông nhiều tiếng thị phi, nói Quốc mẫu phải ra đầu phục nó bằng không thì nó chẳng tha một tấc cỏ.

Chung hậu nghe nói nổi giận, cầm đao lên ngựa xông ra, chỉ mặt Huyết Hồ mà mắng:

– Đồ yêu đạo! Sao không biết xấu hổ, còn dám tới đây chọc giận Ai gia, đã hai phen địch chẳng lại ta, sao chưa hiện nguyên hình đi cho sớm?

Huyết Hồ cả giận, lõ mắt vung nha bổng tới đánh nhầu. Chung hậu cũng chẳng nhường rước đánh hơn trăm hiệp mà thắng bại chưa phân. Điền Nguyên cũng vung song chùy tiếp theo trợ chiến. Huyết Hồ liệu bề cự không lại, bèn lấy Hiên Viên kính chiếu ra, mẹ con Chung hậu nhắm mục hậu hoa, rồi Huyết Hồ quất ngang trường bỏ chạy. Mẹ con Chung hậu cũng rượt nà đuổi theo, Huyết Hồ bèn nhảy phóc lên pháp đài, lấy cây Lạc Hồn Phan phất ra. Mẹ con thảy đều tinh thần mê sảng. Chung hậu liền bảo Điền Nguyên hớp không khí thổi ra, rồi lấy cái Lăng Tiêu phách đưa ra, mẹ con mới tỉnh lại, Điền Nguyên khi ấy mới hỏi mẹ:

– Vậy chớ yêu đạo đã tẩu thoát đường nào?

Chung hậu nói:

– Trận Vân Quang thật là lợi hại, con phải đi với mẹ để kiếm đường mà ra.

Rồi hai mẹ con trong trận xông pha, mới thẳng riết qua phía Đông môn mà sát phá.

Nói về Tuyên Vương, Tiên Cô, Biển Thước và Yến Anh đều đi ra quan sát chiến trận, thấy Điền Nguyên với Chung hậu đuổi Huyết Hồ xông thẳng vào trong trận rồi thì còn đang bàn luận xôn xao, bỗng khi không Tuyên Vương và Yến Anh té nhào xuống đất.

Ai nấy thảy đều thất sắc, cứu đem về trung dinh lo thuốc thang nhộn nhạo. Biển Thước đành lật đật đánh tay toán quẻ thì mới hay Huyết Hồ dùng phép Lạc Hồn Phan, vì trong phướn có viết tên họ mỗi người, như ai chẳng có đạo cốt tiên phong thì hồn phi phách tán bất tỉnh. Coi rồi liền lấy linh đan hòa cho uống, giây phút vua tôi tỉnh lại như thường.

Khi Tuyên Vương với Yến Anh tỉnh lại rồi, kế nghe bốn phía đều có binh Sở tới cướp dinh, ai nấy thảy đều kinh sợ. Biển Thước mới nói:

– Việc này Chung nương nương đã điều khiển, chẳng có sự gì xảy đến mà lo.

Ngũ Cường lúc này xô binh đánh vô, gặp Điền Đan làm y như kế, tức thì nổi lên trận gió thổi binh Ngũ Cường bay tuốt về dinh. Hạng Trung và Hạng Trí cũng áp binh bị Khổng Đại lấy Huỳnh Sa vãi ra tở mở, tức thì cát biến thành đá, đánh quân Hạng Trí tơi bời. Huỳnh Yến đem binh đánh vào tận nơi, gặp Điền Côn truyền quân ngậm nước phun ra một lượt, giữa đất bằng hóa ra sông lớn, ba đào muôn trượng xông lên. Sở binh đứng ngó kinh hồn thất vía! Kế đó thấy phía tây binh Sở, có đạo cung tiễn bắn vào như mưa bay. Quốc Anh với Vương Bình nguyên soái truyền quân lấy đồ hỏa dược đốt lên và đồng la cùng trống đánh vang rền, lửa đốt bao nhiêu tên đều cháy hết.

Lúc ấy Tiên cô và Biển Thước mới nói với Tuyên Vương:

– Trận Vân Quang rất lợi hại. Nếu quá ba ngày mà người chẳng ra khỏi trận, thì hóa ra hồng huyết chẳng còn, vậy xin để hai tôi trở về non cầu Thánh mẫu tới đây phá trận.

Tuyên Vương nói:

– Như hai vị tiên gia có đi thì xin mau trở lại, kẻo quả nhân ở nhà ngày đợi đêm trông.

Hai vị Tiên liền từ giã lui ra, kẻ cưỡi cọp người lên lưng hạc đằng vân bay mất.

Còn mẹ con Chung hậu giục ngựa chạy qua phía Đông gặp một vị thần cưỡi con Thanh Long, chận đường cản lại và nói rằng:

– Ta vâng Huyết Hồ pháp lệnh, nhị vị chẳng nên đi tới cửa này.

Mẹ con bỏ chạy qua cửa phía Tây gặp Biện Độ Kim cầm cái Hồng sắc tiêu phách đón đường biến phép, thình lình giữa không trung khi không có muôn đạo huỳnh quang, áp tới bủa vây Chung hậu, mẹ con Chung hậu nhờ cái Lăng Tiêu phách che chở, nên thân thể không hề gì, bèn bỏ chạy qua phía khác.

Đến hướng Nam lại gặp Kim Định bị cái Âm Dương kính và cái Bạch sắc tiêu phách của Huyết Hồ, bạch quang muôn đạo xông ra, mẹ còn tính phen này không thoát, may nhờ có Lăng Tiêu phách đưa ra thì bạch quang đều tiêu mất, mẹ con khi ấy vững lòng, lại giục ngựa chạy vòng qua phía khác.

Vừa lúc ấy chạy được ít dặm gặp một vị thần Bạch Hổ Tinh Quân, cầm ngân thương cản lại và nói lớn rằng:

– Hai vị Tinh Quân đi qua đường khác, chỗ này có ta coi giữ ở đây.

Điền Nguyên nổi giận mắng lại:

– Tiểu thần biết ta lợi hại phải mau hiện nguyên hình.

Nói rồi vung song chùy tới đánh với Bạch Hổ thần. Bạch Hổ thần cũng đưa thương rước đỡ. Điền Nguyên tuy có sức mạnh nhưng mà địch sao lại Linh thần, cây thần

thương lợi hại mười phần. Điền Nguyên đã gần muốn sa xuống ngựa, kế thấy trong thiên linh[84] của Điền Nguyên xuất ra một đạo kim quang tức thì có con rồng vàng giữa không trung đương nhào lộn, trương vi xòe vảy rất hãi hùng, bay áp đến cản đánh với Tôn Thần Bạch Hổ.

Bạch Hổ cả thua bỏ chạy, mẹ con Chung hậu lại trở qua phía Bắc, gặp Nhan Tố Trinh đón đường, đưa cái Hắc sắc tiêu phách chiếu ra giữa trận. Điền Nguyên may nhờ có Kim Long hộ thể mới được vững vàng, còn Chung hậu liền lấy cái Lăng Tiêu phách chiếu lên, khói đen thảy đều tiêu tan, mẹ con khi ấy vội vàng xông trận.

Đi một hơi thấy trước mặt có khoảnh ba đào, nước đầy sóng bủa lao xao, tìm kiếm cũng chẳng thấy thuyền đò ai hết. Điền Nguyên bèn giục ngựa tới, gặp một thần Bạch Hổ Huyền cản lại và nói rằng:

– Ta vâng pháp lệnh giữ tại Bắc phương, nếu ai sa xuống sông thì hóa ra nồng huyết, vậy xin hai vị Tinh Quân hãy đi chỗ khác, kẻo mà tai họa sẽ lâm thân.

Điền Nguyên nổi giận vừa muốn qua sông. Chung hậu liền kêu nói:

– Vương nhi chớ nên nóng tính, ấy là Triệu Công Minh nguyên soái, lời thật đã tỏ bày, chỗ này thật là lợi hại chẳng sai, mẹ con ta hãy ráng chịu cho được ba ngày, sẽ có cao nhân tới cứu. Đây nhắc lại Thiên Hoa công chúa, vâng lệnh Huyết Hồ giữ cửa phía Tây, đương khi đi tuần qua phía này, xảy thấy có người vào trong trận, bèn lật đật buông cương lướt tới, thấy một người đàn bà cốt cách như tiên, mới nghĩ rằng:

– Con này không phải là Chung nương nương, chắc là Liêm Thoại Hoa soái chủ, chớ Chung hậu lúc trước mặt mày đen xấu, nay sao lại được trắng da đỏ thịt thế này?

Nghĩ rồi lại ngó ngoái sau lưng, thấy có một viên tiểu tướng nhìn quả là Huỳnh Nguyên, chừng đó mới chắc là lời thiên hạ nói chẳng hư truyền, hồi đi thăm địa huyệt nó đã cải dung hoàn cốt. Nghĩ chắc rồi, bèn chỉ mặt Huỳnh Nguyên mà mắng:

– Bớ Huỳnh Nguyên! Mi là thằng bất nghĩa, mi bỏ cha nuôi đi qua đầu Tề, nay ta gặp mi ở đây, quyết phân thây muôn đoạn.

Khi ấy Chung hậu xem thấy một viên nữ tướng tuổi chừng hơn bảy chục, liền lại gần xem tận mặt, mới thấy rõ là Thiên Hoa, bèn nói lớn rằng:

– Đồ tiện tỳ! Sao không biết xấu, lúc Kỳ Bàn hội, Ai gia đã phóng sinh, mấy năm nay ta tưởng mi đã quy Phật tu hành, hay đâu còn tái sinh trên dương thế? Sao mi chẳng biết Ai gia là lợi hại, muốn tới đây tìm chỗ chết hay sao?

Thiên Hoa nghe nói nổi giận, vung gươm tới chém đùa Chung hậu. Điền Nguyên liền vung song chùy ra cản đánh, cùng nhau giao phong trăm hiệp có dư, hai bên quyết định thư hùng. Chung hậu lại xông vào trợ chiến. Thiên Hoa liệu bề khó địch, liền chiếu cái Mê Hồn kính lên, Chung hậu cũng lấy Lăng Tiêu phách ra mà hộ thân.

---

[84] là trong óc

Khi đó mẹ con Chung hậu đi tới trung dinh. Huyết Hồ ở trên pháp đài trông thấy vội vã cầm cây Lạc hồn phướn phất qua, rồi lấy Hiên Viên kính soi lòa. Chung hậu tức thì lấy Lăng Tiêu phách ra che chở, còn Điền Nguyên nhờ có Kim Long xuất hiện, bởi vậy mẹ con đều được bình an, cứ vung kiếm phá trận để băng ngàn. Huyết Hồ lại làm phép di sơn, mẹ con Chung hậu không phương đào tị.

Đây nói về Ngô Khởi đem biểu văn đi qua nước Ngô, hai tướng đi cầu cứu đều về vào thẳng triều bái xong, Huỳnh Cái tâu rằng:

– Ngô chúa đã sai Phó Mạnh làm chức nguyên nhung, điểm hùng binh mười lăm vạn tinh thông, đi ám tập thành Lâm Tri mà vây hãm.

Ngô Khởi cũng tâu:

– Tống vương đã sai Bạch Khởi làm chức Chiêu thảo nguyên nhung, thống lãnh tinh binh mười lăm vạn, đi thình lình mà chinh phục Tề bang.

Thành vương nghe dứt lời, bèn chỉ mặt hai người mà mắng rằng:

– Đồ thất phu! Khi quân vọng thượng, thật là loài mãi quốc cầu vinh. Võ đao quân! Y lệnh thi hành, đem ra trước triều môn trảm thủ Quân sĩ tuân lệnh bắt hai tướng trói lại tức thì. Huỳnh Cái và Ngô Khởi đều kêu oan. Thành vương bèn kêu lại hỏi rằng:

– Việc gì mà nói rằng oan? Hãy phân trần trước cho quả nhân rõ.

Ngô Khởi tâu rằng:

– Lúc Ngu thần đi qua Tống quốc, nghe nói Nghi vương với Ân hậu đã bị chết thiêu, may nhờ Tây Tần sai Bạch Khởi giúp nên Thái tử mới được đăng quang bái vị, tôi thăm dò tới Hà Nam thành lý đưa biểu văn mà tâu với Tiểu quân, thì người phán rằng: Thù giết cha không báo sao đành, sai Bạch Khởi lãnh binh cứu viện, tôi đâu dám nhiều lời sinh chuyện, xin bệ hạ đoái xét lòng ngay.

Thành vương nghe phải liền truyền tha tội cho Ngô tướng quân, rồi lại hỏi tới nguyên nhung Huỳnh Cái rằng:

– Vợ khanh việc chi mà qua đầu Tề quốc, đưa thành Du Giang dâng nạp cho Điền Côn, thông mưu làm đứa nghịch thần, tội xử tử có ưng hay chăng?

Huỳnh Cái rơi lụy tâu rằng:

– Xin bệ hạ xét cho minh bạch, ngu thần có chết cũng cam tâm, vì lúc trước tôi vâng lệnh chỉ đi trợ cho công chúa Lỗ Lâm, tới Tề quốc tục huyền lại với Thể Vân Mạnh thị, tới nay đã mười hai năm có lẻ, lòng thảo ngay chứng tỏ quỷ thần, dạ gian thần xin tử vu đao kiếm. Vả lại tôi phụng mạng đem biểu văn đi trước, còn vợ con nó đầu Tề việc ấy tôi chưa rõ cớ tại sao, nào phải ngu thần dám gian khi Thánh chúa.

Thành vương lại hỏi:

– Khanh thu Điền Nguyên làm dưỡng tử lấy con gái nước giặc làm thất gia ấy là chưa phải mưu gian còn nỗi gì mà kêu oan ức?

Huỳnh Cái tâu:

– Ngu thần đã biết có người sàm tấu, xin bệ hạ xét lại cho minh, nếu làm tội thì cũng ức tình, chớ lòng tôi thật trung trinh báo quốc. Từ lúc Sở, Tống, Hàn vây thành Hỏa Hải, Huyền Nguyên đã giết được nguyên soái Tề, ai ngờ đâu Huyết Hồ mới đánh với Chung hậu trận đầu tay, bị chúng đốt cho cháy hết râu hết tóc, lúc ấy tôi có nói chơi rằng: Sao quân sư bữa nay lại cạo trọc, hay là muốn Phật Pháp quy y? Bởi tức nên nó chấp chứa điều nhỏ ấy bây giờ lại kiếm lời mà sàm tấu cùng bệ hạ, xin soi xét kẻo bị oan. Sẵn dịp tôi xin tâu luôn để cho thánh hoàng nghiệm xét: Nguyên lúc trước thầy trò chúng nó có năm đưa, bị Vô Diệm một tay sát hại, còn sống lại một mình nó mà thôi, nó mới nghe Nguyên vương và Ân hậu đã tự vận rồi, nên nó tính trở về Tống thì chẳng còn ai mới dắt Ngô Khởi chạy qua đây mà nói láo. Xin bệ hạ chớ tin dùng yêu đạo, ắt có ngày mang họa chẳng chơi.

Huỳnh Cái tâu vừa dứt lời, Ngũ Cường lại bước ra tâu rằng:

– Lời Huỳnh nguyên nhung tâu rất phải, vốn thật tình chẳng sai, tôi xin bảo kiết cho người chờ Huyết Hồ bắt được Chung hậu rồi sẽ hành hình cũng được.

Thành vương là một người hiền nhu, nghe Huỳnh Cái tâu đã hết lời vả lại thấy Ngũ Cường ra bảo tấu nữa, bèn truyền tha chém Huỳnh Cái và khiến giam lại nơi Nam lao. Quan trị điện vâng lời đem Huỳnh Cái ra giam nơi ngục thất.

Kế đó thấy quan Huỳnh Môn vào tâu:

– Trương Siêu và Nhân Kiệt hai người đi qua Hàn quốc đã trở về.

Thành vương truyền lệnh cho vào hai tướng bước tới trước Kim giai triều bái và tâu rằng:

– Hàn vương chịu phát binh mười vạn lén đi qua sông tập hậu Tề bang, Trương Xa làm nguyên soái đã có tiếng vang, người đã sắm sửa điều binh khiển mã.

Thành vương nghe tâu cả đẹp, bèn ban thưởng cho trương Siêu và Thân Kiệt, hai tướng tạ ơn lui ra còn Thành vương ngồi đợi tin lành của Huyết Hồ báo tiệp.